

Arrest

**nr. 78 834 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat O. PIRARD, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 december 2008 een asielaanvraag in. Op 2 oktober 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoekster dient een tweede asielaanvraag in op 7 oktober 2010. Op 23 september 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingen-status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 70 280 van 21 november 2011 verworpen.

1.3. Op 26 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde: H.M. {...} + 4 kinderen

H.G. {...}

H.L. {...}

H.S. {...}

geboren te Obiliq, op (in) 20.01.1980

en van nationaliteit te zijn: Kosovo

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 26/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook “*Afwezigheid van motivering, het algemeen principe van behoorlijk bestuur, het algemeen principe dat de administratieve overheid een beslissing dient te nemen met kennisneming van alle elementen van de zaak en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.*”

Verzoekster betoogt als volgt:

“De Raad van State heeft al beslist “une motivation adéquate ne peut consister en une formule vague, stéréotypée ou en une formule de style” (...);

In deze zaak is er geen formele motivatie ;

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

Krachtens het rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens o.m. het arrest nr 9033 d.d. 17.07.2008 gewezen op het verzoekschrift nr 25904/07 inzake NA lezen Verenigd Koninkrijk om te genieten van de bescherming van artikel 3 EVRM moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zijn in het land waarnaar zij zal worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen;

In casu verwijst Mevrouw H. {...} naar:

- Het specifieke rapport van het UNHCR Eligibility Guidelines van 09.11.2009

- Het arrest nr 26 689 van de 29.04.2009 van de RvV (Revue du Droit des Etrangers 2009, n° 153, pp. 187 à 190) : {...}

- Het arrest nr 70 280 van 21.11.2011 van de RvV in de zaak H. erkent zelfs dat “..”

Er is geen materiële motivering over de schending van artikel 3 van het EVRM ;

De Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid slaagt er dus niet in het begin van bewijs dat de bijlage 13 quinquies door de vreemdeling wordt geleverd na de studie van de schending of niet van artikel 3 van het EVRM;

De bestreden beslissing steunt ook niet op een analyse van de schending van artikel 8 van het EVRM; Mevrouw H. is toch de moeder van vier kinderen:

-H.G. {...}

-H.L. {...}

-H.S. {...}

-H.S. {...}"

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *"het algemeen principe van behoorlijk bestuur, het algemeen principe dat de administratieve overheid een beslissing dient te nemen met kennisneming van alle elementen van de zaak"* merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van het algemeen principe van behoorlijk bestuur, zonder evenwel aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin geeft verzoekster aan op welke wijze *"het algemeen principe dat de administratieve overheid een beslissing dient te nemen met kennisneming van alle elementen van de zaak"* door de bestreden beslissing geschonden wordt. De exceptie van de verwerende partij ter zake is gegrond. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekster niet in het bezit is van de vereiste documenten: zij is niet in bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verzoekster maakt met haar betoog geenszins aannemelijk als zou de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd zijn.

De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten:

(...)

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

2.4. Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

2.5. Verzoekster verwijst naar arresten van de Raad en naar de UNHCR Guidelines en besluit dat de verwerende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, in casu Kosovo.

2.6.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tot tweemaal toe asiel heeft aangevraagd in België waarbij zij telkenmale gewag maakte van een vrees voor haar leven bij terugkeer naar haar land van herkomst. Tevens blijkt dat de tweede aanvraag ten gronde werd onderzocht waarbij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Het beroep dat de verzoekende partij tegen de laatste afwijzingsbeslissing heeft ingediend, werd verworpen door de Raad.

De bestreden beslissing verwijst tevens naar het arrest van de Raad dienaangaande.

2.6.2. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

Een eenvoudige verwijzing naar de situatie in Kosovo, zonder deze op haar eigen situatie te betrekken, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Zoals hoger gesteld hebben de asielinstanties reeds geoordeeld dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het summiere betoog in het verzoekschrift geuit maakt verzoekster geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Evenmin blijkt dat de feitelijke gegevens voorhanden in het arrest 26 689, waarnaar verzoekster verwijst, identiek zijn aan de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken, zodat deze verwijzing niet dienstig is. De Raad ziet voorts niet in hoe de verwijzing naar het arrest 70 280 inzake de afwijzing van verzoeksters beroep betreffende haar asielaanvraag, verzoekster bijstaat in haar betoog. Verzoekster citeert slechts een gedeeltelijke passage uit voormeld arrest doch bij lezing van de volledige passage blijkt: *"Dat nog niet alle initiatieven van de overheid reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE [Roma, Ashkali en Egyptenaren] tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet."* De Raad wijst er nogmaals op dat de asielaanvraag van verzoekster verworpen werd.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Verzoekster meent ten slotte dat artikel 8 EVRM geschonden is omdat zij vier kinderen heeft.

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing geldt zowel ten aanzien van verzoekster zelf als ten aanzien van haar kinderen zodat geenszins kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing een inmenging inhoudt in het gezinsleven van verzoekster. Verzoekster laat verder ook na duidelijk te maken op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER